

nisteriet eller fra den ærede Ordfører om, at ingen af de Penge, vi her gaa ind paa at bevilge ved Tillægsbevillingsloven, ere udgivne før den 8de November. Dersom jeg faar en saadan Erklæring om, at ingen af Pengene ere udgivne før den 8de November, men at de allesammen ere udgivne efter denne Dato, saa siger jeg, at Tillægsbevillingsloven ikke er i Slægt med den Provisoriske; men hvis Pengene ere brugte mellem April og den 8de November, da er det soleklart, at Tillægsbevillingsloven er i Slægt med den Provisoriske. — Det forekommer mig i det Hele taget, at det høie Thing under de foregaaende Forhandlinger af selve Finantsloven og ogsaa af Tillægsbevillingsloven ikke har taget tilstrækkeligt Hensyn til, at vi staae overfor et Ministerium, der har gjort et soleklart og uomtvisteligt Grundlovsbrud. Jeg veed nok, at jeg ikke maa gjøre de Slutninger deraf her i Thinget, som jeg har Lyst til at gjøre, jeg veed nok, at jeg forleden Dag blev standjet med den Bemærkning, at jeg ikke havde Lov til at gaa ud fra, at det var det høie Ministerium bevidst, at det gjorde det, men jeg siger, at, var det ikke det høie Ministerium bevidst, da det gjorde det, saa maa det høie Ministerium enten have gjort det i Svøne, eller ogsaa maa Fødslen have været saa haard og smertefuld for det, at det maa have gjort det i politisk Sindsforvirring . . .

Første Viceformand (Høgskro):

Jeg maa dog bede det ærede Medlem moderere sine Udtryk.

Taug: Jeg skal gjerne moderere mine Udtryk, men jeg ser ikke Andet end, at, naar det høie Ministerium ikke var sig det bevidst, saa er der kun en af de to Udveie, jeg har nævnt, enten maa det være det One eller det Andet; jeg ser ikke noget Tredie. Jeg vilde ønske, at jeg kunde se det, men det kan jeg ikke. Der sker meget Underligt i Naturen, siger gamle Holberg, og det har i Sandhed været helt underligt for mig som ny Mand her i Folkethinget at se paa den helt forandrede Stilling, som her er bleven — thi det er der jo Ingen, der kan negte — i Sammenligning med for et Par Aar siden. Hvad har gjort det? Jeg ser ikke rettere, end at det, der har gjort det, var den Krabast, som Ministeriet bandt til Rigsdagen den 12te April, og det maa indrømmes, at den har gjort en fortrinlig Virkning, man kan tage det fra hvilken Side man vil. Da vi her begyndte paa Forhandlingen af Finantsloven i Efteraaret, mærkede vi jo først en stor Bankelmodighed overfor den Provisoriske, og da den havde be-flet sin Tid, hvad kom saa til Negjeringen? Saa kom Lovraadigheden, og da saa den havde raadet sin Tid, saa kom Trøstesløshed, der er gaaet igjennem Thinget overfor den Provisoriske, som vi mærke rundt omkring i

Landet; men selv om ogsaa adskillige Medlemmer kunne være noget trøstesløse, saa tror jeg, at den Trøst, vi trænge til overfor den Provisoriske, for at kunne knætte den i dens Følger, ikke kan faas her, men maa faas ude i selve Folket. Den Provisoriske, siger jeg, har tilspøiet Grundlovens Kjærne, § 49, en ubodelig Skade, og jeg ser ikke, at vi have drevet det høie Ministerium ud fra det Punkt, det tog fra os den Gang, det den 12te April sagde: Denne Medoute eller denne Standse, § 49 i Grundloven, tilhører os, og tilhører ikke Rigsdagen, ville I ikke som vi, saa ud af Standsen; vi gjøre, hvad vi ville. Nu ser jeg ikke Andet, end at det høie Ministerium har faaet sin Billie fuldtud i enhver Henseende. Altsaa, kan jeg ikke faae en Erklæring, enten fra selve det høie Ministerium eller fra den ærede Ordfører om, at ingen af de Penge, hvorefter der er Tale i Tillægsbevillingsloven, ere udgivne før den 8de November, men allesammen udgivne efter 8de November, da maa jeg fremdeles holde fast — jeg kan ikke se Andet, skjøndt jeg har gjort mig al mulig Umage for at se det paa samme Maade som den ærede Ordfører — at Tillægsbevillingsloven er i Slægt med den Provisoriske; om, det end ikke er den Provisoriskes Halvbroder, saa er det i alt Fald en Fætter til den Provisoriske, vi her godkjennde; eller dersom jeg kan faae en anden Erklæring, som jeg sagde, da jeg forrige Gang havde Ordet her i Thinget, enten fra den ærede Ordfører eller fra selve Ministeriet, om, at Meningen er, at, naar det nu har faaet en saadan rundelig Finantslov og god Tillægsbevilling, vil det gaa sin Vej og tilmed takke Thinget og sige høit og rent ud, at, hvad det gjorde den 12te April, var det ikke bevidst, saa er jeg fornøiet, og saa skal jeg sige Ja til Tillægsbevillingsloven; i modsat Tilfælde maa jeg sige Nei.

Tauber: Det var en Bemærkning af mig, der bragte den ærede Ordfører til under Sagens 2den Behandling at bebude det Vædringsforslag, han nu har stillet angaaende en Forandring i Titlen, og jeg turde maaske derfor gjøre et Par Bemærkninger om dette Forslag. — Jeg kan nu i det Hele taget ikke antage, at en Forandring i Titlen har Indvirkning paa Lovens Betydning. Det er oftere blevet udtalt og oftere blevet anerkjendt fra dette Things Side, at hvad der har Betydning, er, hvad der staaer i Lovens Paragrafer, og ikke, hvad der staaer i dens Titel, og jeg kan ikke se, at der er nogen Forskjel mellem „Finantsaaret 1877—78“ og „Finantsaaret fra 1ste April 1877 til 31te Marts 1878“. Det er det samme Finantsaar, som der blot gives to forskellige Benævnelser. Lingen bliver den samme. Skulde en Forandring i den omhandlede Retning have nogen Betydning, maatte den være gaaet i den Retning, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) antydede i sit Svar til den